

opusdei.org

Prelato laiškas (2022 m. kovo 19 d.) | Ištikimybė

Šiame pastoraciniame laiške Opus Dei prelatas apmąsto ištikimybę Jėzui Kristui ir ištikimybę Dievo Darbe pagal šv. Chosemarijos mokymą.

2022-03-19

Turinys

*Ištikimybė pasauliui, ištikimybė
Jėzui Kristui*

Apaštališka ištikimybė

Ištikimybė pašaukimui ir kasdienis gyvenimas

Esminiai ir kintami gyvenimo Dievo Darbe aspektai

Mieliausieji, tesaugo Jėzus mano dukteris ir sūnus!

Būkite ištikimi, verta!

1. Šiais šeimyniškos šilumos kupiniais žodžiais, įkvėptais senos dainos, šv. Chosemarija mus drąsino būti labai ištikimais. Dažnai prisimenu, kaip 1963 m. rugpjūčio 23 d. metiniame vasaros kurse Pamplonoje, viename susitikime su mūsų Tėvu tą dainą dainavome kartu. Kai kurie pastebėjo, kad, dainuojant šiuos žodžius, mūsų Tėvas pusbalsiu kartojo: „verta, verta“. Matėm, kad tai buvo spontaniška jo gyvos patirties išraiška. Rūpintis Dievo

Darbu buvo verta: tiek daug pastangų, tiek daug kančios, tiek daug sunkumų, ir tuo pat metu, tiek daug džiaugsmo. Tikra ištikimybė neatsiejama nuo džiaugsmo, net, jei ji lydima skausmo. Tai džiugesys Viešpatyje, kuris yra mūsų stiprybė (plg. Neh 8, 10).

Ištikimybė – tai plati sąvoka, turinti įvairių prasmių: „tikslumas arba tiesumas ką nors darant“, „tikslis teksto kopija“, „tikslus pareigos arba pažado įvykdymas“ ir t.t. Ypač svarbu suprasti ištikimybę kaip susijusią su santykiais tarp žmonių, suprantant ištikimybę jos giliausia prasme – kaip meilę. „Ištikimybė laike yra meilės vardas“ ^[1]. Tikra meilė savo prigimtimi yra galutinė ir ištikima, nors dėl žmogiško silpnumo kartais gali suklypti.

Ištikimybė apima visas mūsų gyvenimo sritis, kadangi paliečia visą asmenį: protą, valią, jausmus,

santykius ir atmintį. Artėjant Dievo Darbo įkūrimo šimtmečiui, kviečiu jus stabtelėti ir, remiantis šv. Chosemarijos tekstais, apmąstyti kelis šios temos aspektus, išdėstytus šiuose puslapiuose.

Ištikimybė pašaukimui, ištikimybė Jėzui Kristui

2. Krikščioniškasis pašaukimas, visomis savo unikaliomis formomis, yra Dievo kvietimas į šventumą. Dievas meiliai kviečia mus atsakyti meile, tai santykis, kuriame Dievo ištikimybė visuomet pirmesnė, nes Viešpats yra ištikimas (2 Tes 3, 3; plg. 1 Kor 1, 9). „Mūsų ištikimybė tėra atsakas į Dievo ištikimybę. Dievo, kuris yra ištikimas savo žodžiui, ištikimas savo pažadui“ ^[2].

Tikėjimas Dievo ištikimybėje stiprina mūsų viltį net tada, kai dėl žmogiško silpnumo nepajėgiame būti visiškai ištikimi mažmožiuose, o kartais gal ir svarbesniuose dalykuose. Tuomet,

vedama Dievo malonės, ištikimybė reiškia sugrįžti kaip sūnui palaidūnui (plg. Lk 15, 11–32). „Ištikimybė Jėzui Kristui reikalauja nuolatinio budrumo, nes negalime remtis vien savo silpnomis jėgomis. Turime kovoti iki pat paskutinės mūsų žemiškosios kelionės akimirkos, nes toks yra mūsų pašaukimas“^[3].

Turime ištikimai ieškoti vienybės su Viešpačiu. Ieškome ir randame šią vienybę savo darbuose, šeimoje, kasdienybėje, visame kame... Tačiau tobiliausiai ji atsiskleidžia Eucharistijoje, Atgailos sakramente ir maldoje. Be to, nesame vieniši. Visuomet mums gali padėti kiti žmonės, ypač asmeninis dvasinis palydėjimas. Jauskime dėkingumą už galimybę nuoširdžiai atverti sielą ir gauti padrąšinimą bei patarimą kelyje į gilesnę meilę Dievui. Juk kai augame meilėje, ištikimybė tvirtėja: „Pamilk Jį ir Jo nepaliksi“^[4].

3. Ištikimybė labiausiai pasireiškia tada, kai ji pareikalauja pastangų ir kančios. Čia vėl mus apšviečia mūsų Motinos, ištikimosios Mergelės Marijos, pavyzdys. „Tik nuoseklus elgesys, kuris išlieka visą gyvenimą, gali vadintis ištikimybe.

Apsireiškimo metu Marijos ištartas *fiat*, visiškai išsipildo tyliame *fiat* kryžiaus papėdėje“ ^[5].

Dievui padedant, galime būti ištikimi ir toliau žengti tapatinimosi su Jėzumi Kristumi kelyje. Taip mūsų mąstymas, meilės išraiškos, požiūris į žmones ir pasaulį taps vis labiau kaip Jo. Mums pavyks, jei nepailsdami nuolat pradėsime iš naujo, patirdami, kad „mūsų dieviškosios išūnystės suvokimas daro mūsų atsivertimą džiugą“ ^[6]. Taip savo gyvenimuose įprasminsime šv. Pauliaus paraginimą filipiečiams: *Būkite tokio nusistatymo kaip Kristus Jėzus* (Fil 2, 5).

4. Susitikimas ir vienybė su Jėzumi Kristumi įvyksta Bažnyčioje. Ją regime kaip Dievo Tautą, kuri susideda iš daugybės tautų; savo esme Ji yra Kristaus Kūnas, o savo veikimu – sakramentas. Visa išganymo malonė kyla iš Kristaus per Bažnyčią, būtent todėl, kad Bažnyčia švenčia *Eucharistiją*, o Eucharistija *ugdo Bažnyčią*.

Tai, kad Bažnyčios nariais esame mes, trapūs vyrai ir moterys, neturi mažinti mūsų meilės Jai. Visuomet turėkime minty, kad „tarp mūsų esantis Kristus – štai kas yra Bažnyčia. Dievas, kuris prisiartina prie žmonių ir juos gelbėja, kuris kviečia juos apreiškimu ir šventina savo malone, kuris palaiko nuolatine pagalba didesniuose ir mažesniuose kasdienio gyvenimo mūšiuose“ ^[7].

Dėl to ištikimybė Kristui yra ir ištikimybė Bažnyčiai. Joje siekiame gyventi vienybėje su visais ir ją

puoselėti – ypač su vyskupais ir su Romos popiežiumi – regimu tikėjimo ir bendrystės pradū. Tegul mūmyse niekad neišblėsta mūšų Tėvo troškimas: „*Omnes cum Petro ad Iesum per Mariam!*“.

Ištikimybė Jėzui Kristui ir Bažnyčiai mums taip pat reiškia ištikimybę pašaukimui į *Opus Dei* – gyventi dvasia, kurią gavome iš šv.

Chosemarijos, kuris buvo ir tebėra tikrasis mūšų Tėvas Dievo Darbe. Jis aiškiai tai išsakė viename iš savo ankstyvųjų laiškų, skirtų visiems savo vaikams: „Visa savo siela esu dėkingas Viešpačiui, iš kurio kyla kiekviena tėvystė danguje ir žemėje (Ef 3, 15-16), už man patikėtą dvasinę tėvystę. Padedamas Jo malonės, ją priėmiau visiškai sąmoningai, aiškiai suvokdamas, kad esu žemėje vien tam, jog ją įvykdyčiau. Todėl myliu jus tėvo ir motinos širdimi“ ^[8]. Būti ištikimais šv. Chosemarijos sūnumis ir dukterimis mums yra pašaukimo

kelias; juo eidami būsime ištikimais Dievo sūnumis ir dukterimis Kristuje.

Puikiai prisimename šiuos mūsų Tėvo žodžius: „Dieviškasis pašaukimas reikalauja iš mūsų nepajudinamos, tvirtos, tyros, džiaugsmingos, į svarstymus nesileidžiančios ištikimybės tikėjimui, tyrumui ir pašaukimo keliui“ ^[9]. Dabar nesiplėsdamas tik norėčiau pabrėžti džiaugsmą. Ištikimybė, laisvas atsakas Dievo malonei, yra ne tik džiaugsminga, bet ir kupina geros nuotaikos. Kaip mums pravartu prisiminti ir šiuos jo žodžius! „Tame, kas žmogiška, kaip palikimą noriu perduoti jums meilę laisvei ir gerą nuotaiką“ ^[10].

5. Svarstant apie ištikimybę Dievo Darbe, argi galima neprisiminti palaimintojo Alvaro? Prisimenu 1974 m. vasario 19 d., kai tėvo Alvaro nebuvo šalia, šv. Chosemarija apie jį

pasakė: „Norėčiau, kad sektumėte jo pavyzdžiu daugelyje dalykų, bet labiausiai – ištikimybėje <...> Jis visuomet pasižymėjo neprilygstama šypsena ir nepamatuojama ištikimybė“ ^[11]. Dažnai atkreipiu dėmesį į šiuos Biblijos žodžius: *vir fidelis multum laudabitur* (Pat 28, 20: „patikimą žmogų lydi gausi palaima“), išraižytus ant vienu durų staktos *Villa Vecchia* namuose. Būtent tos durys veda į kabinetą, kuriame daugelį metų dirbo pal. Alvaras.

Dėkodamas už daugelio moterų ir vyrų ištikimybę,ėjusių prieš mus šiame pašaukimo kelyje, keliu į Viešpatį savo sielą. Juk jie mums paliko brangų to yra verta, apie kuri užsiminiau šių puslapių pradžioje, liudijimą.

Mūsų Tėvas sakydavo, kad kiekvienas, kas nors trumpam priartėja prie Dievo Darbo, visuomet

sulauks nuoširdaus dėmesio. Šią nuostatą jis dar labiau taikė tiems, kurie tam tikrą laiką priklausė Dievo Darbui, o vėliau pasirinko kitus kelius. Kiekvieno, kuris kada nors jautėsi įskaudintas, nuoširdžiai atsiprašome.

Apaštališka ištikimybė

6. Krikščioniškasis pašaukimas į šventumą, į tapatinimąsi su Jėzumi Kristumi, visada vienaip ar kitaip, yra apaštališko pobūdžio pašaukimas: „vidinio gyvenimo neįmanoma atskirti nuo apaštalavimo, kaip ir neįmanoma Kristaus, Dievo ir Žmogaus, atskirti nuo Kristaus Atpirkėjo“ ^[12].

Visais laikais, o mūsų dienomis tai juntama itin aiškiai, pasaulis, dažnai pats to nesuvokdamas, jaučia gilų Dievo troškimą. Kaskart iš naujo išsipildo tie pranašiški žodžiai: *Tikrai ateina dienos, tai Viešpaties Dievo žodis, kai nusiųsiu badą į kraštą. Ne*

duonos badą ar vandens troškimą, bet Dievo žodžių badą (Am 8, 11).

Kaip daug kartų esame giliai apmąstę tą įkvepiantį šv. Chosemarijos paraginimą! „Brangieji, Jėzus mus šaukia. Jis trokšta būti iškeltas: nebe ant kryžiaus, bet visų kasdienių žmonių užsiėmimų šlovėje, kad viską patrauktų prie savęs (Jn 12, 32)“ ^[13] —.

Susidūrę su krikščioniško gyvenimo sunkumais šiame pasaulyje: ateizmu, abejingumu, reliatyvizmu, materialistiniu natūralizmu, hedonizmu, dažnai prisimename šv. Jono žodžius: *Nemylėkite pasaulio, nei to, kas yra pasaulyje* (1 Jn 2, 15). Ši citata apibendrina tai, kas pasaulyje prieštarauja Dievui, tai trejopas geismingumas (plg. 1 Jn 2,16). Vis dėlto pats pasaulis, kaip Dievo kūrinys, yra geras: *Dievas taip pamilo pasaulį, jog atidavė savo viengimį Sūnų, kad kiekvienas, kuris jį tiki,*

nepražūtų, bet turėtų amžinąjį gyvenimą (Jn 3, 16).

7. Siekime kaip mūsų Tėvas „karštai mylėti pasaulį“ ^[14], nes tai yra ta vieta, kur susitinkame su Dievu, bei kelias link amžinojo gyvenimo. Mylėkime tokia meile, kuri atmeta supausaulėjimą: esame iš šio pasaulio, bet nenorime būti supasaulėję. Pavyzdžiui, gyvenimas pagal neturto dvasią (ir tikrovę) išlaisvina mus nuo daugybės pančių. Ši pozityvi patirtis kviečia mus atsiverti pasitikėjimo įkvepiančiai šv. Pauliaus žinia: viskas jūsų, bet jūs patys – Kristaus, o Kristus – Dievo. (1 Kor 3,22-23). Santūrios ir asketiškos gyvensenos liudijimas – tiek šiandien, tiek visada – yra vienas iš būdų tapti druska ir šviesa pasauliui, kurį esame pašaukti perkeisti Kristaus meile.

Viskas yra jūsų. Šios tikrovės akivaizdoje džiaugiamės kartu su

kitais jų laime, mėgaujamės mus supančiais gerais dalykais ir kartu jaučiame asmeninę pareigą atsiliepti į savo laikmečio iššūkius. Tuo pačiu metu savo širdies gelmėse jautriai jaučiame pasaulio pulsą – ypač skaudžią karo tikrovę bei daugybės, ypač silpniausių, žmonių didžiulius poreikius ir kančias. Tačiau, pabrėžiu, nepasiduokime pesimizmui; priešingai – gaivinkime tikėjimą Evangelijos gyvybingumu: nes ji yra Dievo galybė išgelbėti kiekvienam tikinčiajam (Rm 1,16). Taip pat stiprinkime jį tokiomis priemonėmis kaip malda, apsimarinimu, Eucharistija ir darbu! Tuomet mūsų žvilgsnis į pasaulį išliks kupinas vilties.

Tikėjimas yra ištikimybės pamatas. Tai ne tuščias pasitikėjimas savo žmogiškomis jėgomis, o tikėjimas Dievu, kuris yra vilties pamatas (plg. Žyd 11,1). „Vilties pamatas yra Dievas – ne koks nors Dievas, bet Dievas,

turintis žmogišką veidą ir mylėjęs mus iki galo – kiekvieną atskirą žmogų ir žmoniją kaip visumą“ ^[15].

Dar kartą įsiklausykime į mūsų Tėvo žodžius: „Jeigu liksite ištikimi, jūsų tylus ir nuolankus atsidavimas duos vaisių, Viešpats jūsų rankomis darys stebuklus. Ir tokiu būdu vėl pildysis Luko evangelijos pasakojimas: septyniasdešimt du sugrįžo ir su džiaugsmu kalbėjo: „Viešpatie, mums paklūsta net demonai dėl tavo vardo (Lk 10,17)“ ^[16].

Ištikimybė pašaukimui ir kasdienis gyvenimas

8. Kiekvieno žmogaus gyvenime kartkartėmis gali pasitaikyti neeilinių aplinkybių. Tačiau gerai žinome, kad vienybė su Viešpačiu – o kartu ir mūsų apaštalinė misija – turi būti įgyvendinama pirmiausia kasdieniame gyvenime: šeimoje, profesiniame darbe, draugystėje, visuomeniniuose įsipareigojimuose...

„Tai pagrindinė susitikimo su Kristumi vieta“ ^[17], taip mus mokė tėvas Chavjeras viename iš savo pirmųjų laiškų.

Viešpatį sutinkame dienos eigoje tada, kai vertiname mažus dalykus. Tai gali būti mažmožiai, detalės, tačiau per jas galime išreikšti meilę Dievui ir artimui. Pats Jėzus kalbėjo: *Kas ištikimas mažmožiuose, tas ištikimas ir didžiuose dalykuose, o kas nesąžiningas mažmožiuose, tas nesąžiningas ir dideliuose dalykuose* (Lk 16,10). Ištikimybė mažuose dalykuose, kurią Viešpats apdovanoja savo paties džiaugsmo didybe (plg. Mt 25,21).

Iš savo patirties žinome, jog ištikimybė mažuose dalykuose nėra kažkoks menkavertiškumas, bet atvirkščiai: „Atkaklumas mažuose dalykuose iš Meilės yra didvyriškumas“ ^[18]. Meilė suteikia aukščiausią vertę visai žmogaus

veiklai. Ištikimybė – tai laikytis įsipareigojimo iš meilės, o meilė Dievui – tikroji laisvės prasmė. Tokia dvasinė laisvė suteikia gebėjimą mylėti tai, ką privalome atlikti, net jei tai reikalauja aukos, ir tuomet patirti tai, ką Jėzus mums pažadėjo: *Imkite ant savo pečių mano jungą ir mokykitės iš manęs, nes aš romus ir nuolankios širdies, ir jūs rasite savo sieloms atgaivą. Mano jungas švelnus, mano našta lengva* (Mt 11, 29-30). Tai paaiškina šv. Augustinas: „tas, kuris myli, arba nejaučia sunkumo, arba myli patį sunkumą (...). Mylinčiųjų darbai niekad nebūna varginantys“^[19].

9. Gerai žinome, kad Dievo ieškojimas ir meilė Jam yra neatsiejami nuo meilės artimui ir tarnystės kitiems, nes abu meilės įsakymai yra neatskiriami. Per brolišką meilę, kuri tvirtas antgamtinio gyvenimo ženklas, stipriname savo ištikimybę ir

prisidedame, kad kitų ištikimybė būtų džiaugsmingesnė: *Mes žinome, jog iš mirties esame persikėlę į gyvenimą, nes mylime brolius* (1 Jn 3, 14). Su koku užsidegimu šv.

Chosemarija ragina mus gyventi brolyste! „Iš širdies, mano vaikai, iš širdies tarnaukite vieni kitiems. Kai meilė transformuojasi Švenčiausioje Jėzaus Širdyje ir Švelniausioje Marijos Širdyje, broliška meilė pasireiškia visa savo žmogiška ir dieviška galia. Ji įkvepia pakelti našta, palengvina sunkumus, užtikrina džiaugsmą kovoje. Tai ne kažkas paviršutiniško, bet jėga, stiprinanti sielos sparnus, kad ši galėtų pakilti aukščiau. Broliška meilė, atsisakydama savanaudiškumo, suteikia sparnus šlovinti Viešpatį džiaugsminga pasiaukojimo dvasia ^[20]___.

Atsižvelgdami į tai, kokią vietą mūsų kasdieniame gyvenime užima darbas, galėtume susimąstyti ir

asmeniškai savęs paklausti apie daugybę aspektų, slypinčių tame pasakyme: „pašventinti savo darbą, šventėti darbe, savo darbu pašventinti kitus“ ^[21]. Dabar kviečiu susimąstyti, kaip iš tikrųjų darbą paversti malda, o ne apsiriboti tik pavienėmis pamaldumo akimirkomis darbo metu. Mūsų Tėvas mums tai aiškino daugybe būdų. „Atlikite savo darbą suvokdami, kad Dievas į jį žvelgia: *laborem manuum mearum respexit Deus* (Pr 31,42). Todėl mūsų darbas privalo būti šventas ir Jam tinkamas: ne vien kruopščiai atliktas, bet ir atliekamas su moraline dorove, garbingumu, kilnumu, lojalumu ir teisingumu. Taip jūsų profesinis darbas bus ne tik geras ir šventas, bet ir taps tikra malda“ ^[22].

Dirbdami dažnai patiriame ir savo ribotumą bei trūkumus. Nepaisant to, jei stengsimės gyventi suvokdami tą „Dievas į mus žvelgia“, tuomet galėsime išgirsti mums skirtus, šv.

Pauliaus žodžius: žinokite, kad jūsų triūsas ne veltui Viešpatyje (1 Kor 15, 58). Arba kaip mūsų Tėvas apibendrindavo: „niekas nenuėina veltui“.

Esminiai ir kintami gyvenimo Dievo Darbe aspektai

10. Asmeninė ištikimybė pašaukimui Dievo Darbe visuomet yra susijusi ir su ištikimybė pačiai institucijai – tokiai, kokios jos nuo pat pradžių norėjo Dievas ir kaip ją perteikė įkūrėjas.

2016 m. tėvas Chavjeras mums priminė šiuos šv. Chosemarijos žodžius: „Kaip asmens tapatybė išlieka per įvairius augimo etapus – vaikystę, paauglystę, brandą, – taip ir mūsų asmeninis vystymasis nuolat kinta, kitaip būtume tarsi mirę. Nekintamas išlieka branduolys, esmė, dvasia, tačiau keičiasi kalbėjimo ir veikimo būdai – tuo pat metu seni ir nauji, visada šventi“ ^[23].

Komentuodamas šį tekstą, suvokiau, kad būtent asmeninis apaštalavimas – pagrindinis Dievo Darbo veiklos laukas – ir pastangos krikščioniškai formuoti profesinį gyvenimą, visuomenines institucijas bei socialines struktūras yra tos sritys, kuriose siekiame rodyti iniciatyvą ir kūrybiškumą. Visa tai darome tam, kad užmegztume nuoširdžią draugystę su kuo daugiau žmonių ir skleistume Evangelijos šviesą visuomenėje. Ta pati iniciatyva ir kūrybiškumas ragina mus ieškoti naujų apaštalavimo veiklų beribėje jūroje, kurią mums atveria *Opus Dei* dvasia.

11. Šis kūrybiškumas gali būti suprantamas kaip viena iš vadinamosios *dinamiškos* arba *kūrybinės ištikimybės* apraiškų. Tai ištikimybė, kuri atmeta tiek paviršutinišką permainų siekį, tiek *a priori* neigiamą požiūrį į bet kokią tikrą ar tariamą naujovę. „Per savo

pašaukimą esame kviečiami būti ten, kur gimsta teisingi visuomenės pokyčiai, o kiekvienos epochos pažanga mums tampa sava“ [24]. Todėl nuoširdžiai siekime suprasti ir dalytis šiandienos žmonių troškimais. Tačiau tuo pat metu nesivaikykime kiekvienos mados ar įpročio – net jei jie atrodo šiuolaikiški ir paplitę – jei jie prieštarauja dvasiai, kurią mums perdavė Dievas per mūsų įkūrėją, ar neatitinka šeimyniškos dvasios, būdingos Dievo Darbui. Šia prasme, „jums niekada nereikės prisitaikyti prie pasaulio, nes mes esame jo dalis; taip pat nereikės vyti žmogiškojo progreso, nes mes – jūs, mano vaikai – kartu su kitais pasaulio žmonėmis savo kasdieniu darbu kuriame šį progresą“ [25].

Taip pat svarbu atkreipti dėmesį, kad dėl sprendimų, kurie priimti dėl viso Dievo Darbo (pavyzdžiui, tai, kas susiję su dvasinio ugdymo

priemonėmis: rateliais, meditacijomis, rekolekcijomis ir pan.), logiška manyti, jog galutinis vertinimas dėl galimų pokyčių priklauso Prelatui kartu su generalinės tarybos ir centrinės asesorijos nariais. Kita vertus, tokio pobūdžio pokyčiai gali būti susiję su Dievo Darbo dvasia, todėl juos reikia svarstyti itin atidžiai. Iš savo pusės – nebijokite siūlyti apaštališkų idėjų tiems, kurie vadovauja apaštalinei veiklai. Išsaugodami iniciatyvumo ir, sykiu, vienybės dvasią, nepailsdami irkluokime kartu, trokšdami daugeliui žmonių perteikti Evangelijos džiaugsmą. Būkime tikri, kad „nesame vieni vykdydami Dievo Darbą, nes pasitikime ne vien savo menkomis jėgomis, bet Viešpaties galia ir stiprybe“ ^[26] —.

12. Kiekvieno mūsų asmeninė ištikimybė ir visų atsakomybė saugoti bendruomeninę ištikimybę, nepaisant asmeninių ribotumų, su

Dievo malone leis mums prisidėti prie Dievo Darbo tęstinumo skirtingais istoriniais laikotarpiais ir prie ištikimybės ištakoms. Kalbama apie esminį tęstinumą tarp praeities, dabarties ir ateities, būdingą kintančiai tikrovei. 2015 m. tėvas Chavjeras ragino melsti šv. Chosemariją, kad *Opus Dei* 2028 m. spalio 2-ąją pasiektų su tokiu pat dvasios veržlumu ir gaiva, kokią 1928 m. spalio 2-ąją skleidė mūsų Tėvas.

Taip, Dievo gailestingumui veikiant, galės išsipildyti tai, ką regėjo šv. Chosemarija: „Regiu *Opus Dei*, žengiantį per šimtmečius, amžinai jauną, kilnų, gražų ir vaisingą, saugantį Kristaus taiką, kad ją priimtų visas pasaulis. Prisidėsime prie to, kad visuomenėje būtų pripažįstamos žmogaus, šeimos ir Bažnyčios teisės. Mūsų veikla prisidės prie to, kad mažėtų brolių žudišką neapykantą ir

nepasitikėjimas tarp tautų, o mano dukterys ir sūnūs – *fortes in fide* (1 Pt 5,9), tvirti tikėjime – mokės patepti visas žaizdas Kristaus meile – švelniausiu balzamu“ ^[27].

Meldžiu, kad mūsų nuolatinį ištikimybės atnaujinimą lydėtų Šventoji Marija, Ištikimoji Mergelė, ir šventasis Juozapas. Su visa meile jus laimina

jūsų Tėvas

Roma, 2022 m. kovo 19 d.

---

^[1] Benediktas XVI, Prakalba, 2010 m. gegužės 12 d.

^[2] Pranciškus, Homilija, 2020 m. balandžio 15 d.

^[3] Šv. Chosemarija, *Laiškas*, 1973 m. kovo 28 d., 9.

[4] *Kelias*, 999.

[5] Šv. Jonas Paulius II, Homilija, 1979 m. sausio 26 d.

[6] *Kristus eina pro šalį*, 64.

[7] *Kristus eina pro šalį*, 131.

[8] *Laiškas*, 1973 m. gegužės 6 d., 23.

[9] *Laiškas*, 1931 m. kovo 24 d., 43.

[10] *Laiškas*, 1954 m. gegužės 31 d., 22.

[11] Šv. Chosemarija, Užrašai iš šeimos susitikimo, 1974 m. vasario 19 d.

[12] *Kristus eina pro šalį*, 122.

[13] *Instrukcija*, 1934 m. balandžio 1 d., 1.

[14] *Pokalbiai*, 118.

[15] Benediktas XVI, enciklika *Spe salvi*, 31.

[16] *Laiškas*, 1930 m. kovo 24 d., 23.

[17] Javier Echevarría, Pastoracinis
laiškas, 1995 m. lapkričio 28 d., 16.

[18] *Kelias*, 813.

[19] Šv. Augustinas, *De bono viduitatis*,
21, 26.

[20] *Laiškas*, 1974 m. vasario 14 d., 23.

[21] *Kristus eina pro šali*, 45.

[22] *Laiškas*, 1948 m. spalio 15 d., 26.

[23] *Laiškas*, 1957 m. rugsėjo 29 d., 56.

[24] *Laiškas*, 1950 m. vasario 14 d., 21.

[25] *Laiškas*, 1932 m. sausio 9 d., 92.

[26] Javier Echevarría, Pastoracinis
laiškas, 1995 m. lapkričio 28 d., 11.

[27] *Laiškas*, 1933 m. liepos 16 d., 26.

.....

Copyright © Prelatura Sanctæ Crucis
et Operis Dei

(Pro manuscripto)

---

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
lt-lt/article/prelato-laiskas-2022-03-19-
istikimybe/](https://opusdei.org/lt-lt/article/prelato-laiskas-2022-03-19-istikimybe/) (2026-04-07)